

Ellenállhatatlan elhívás

Lekció: Ézs 8,19-9,6/Textus: Mt 4,12-25

2017. november 12.

Szeptember óta a reformáció ünneplésével összekapcsolódva egy olyan sorozatban vagyunk együtt hétről hétre, amelyben Isten átformáló jelenlétével találkozhatunk. Láthattuk, hogy a reformáció nem más, mint Isten ígéjének, az Evangéliumnak az erőteljes megelevenedése az emberek szívében. Ennek kapcsán elmélyül, megújul az Istennel való kapcsolata az egyes embereknek, a közösségeknek, s ennek igen komoly társadalom-formáló hatása van. Ebben az igehirdetés-sorozatban sok történet állt előttünk arról, hogyan munkálta Isten az ő népének a megújulását már az Ószövetségben; hogyan valósult meg Izrael életében egy-egy reformáció, lelki megelevenedés, lelki megújulás. Jobbára nagy ívű történetek voltak ezek. A ma felolvasott ige viszont egy nagyon konkrét eseményre irányítja a figyelmünket: arra a pontra, amikor Jézus elhívja első tanítványait.

Amikor az ember ennyire személyesen találkozik Jézussal, elhívást kap, akkor nyilván alapvető változás indul el az életében. Elhagyja a régit, és követni kezdi Jézust egy új életbe. Isten jelenléte radikálisan átformálja az embert. Ma azonban mégsem erről a nagy belső személyes átformálódásról akarok beszélni közöttetek, hanem arról a hatalmas, a világot átalakító forradalomról, amit Jézus végez, és amibe bele akar vonni bennünket, az ő népét. Nagyon fontos ezt kihangsúlyozni már itt az elején! Mert ha azt a kérdést tesszük fel ezen az istentiszteleten (ami általában a kérdésünk): hogy *én* hogyan formálódhatok át, akkor a történet megint csak rólunk szól. Arról, hogy mi szeretnénk valamit. Én szeretnék megváltozni. Talán mert nagyon meguntam a régit, talán mert egyébként is rosszul érzem már magam a bőrömben, talán mert kíváncsi természetű vagyok és mindig valami újra vágyom. Ha ebbe a megújulási törekvésembe Jézus beleáll és segít, nos: annál jobb! De ez a történet így csak rólam szól! Az Evangélium viszont arról beszél, hogy Isten Jézusban valami félelmetes, hatalmas munkát végez. Isten uralma elérkezik Jézusban; Isten cselekszik; egy forradalom van kibontakozóban; valami megállíthatatlan történik Isten tervei szerint - és Jézus meghív minket ebbe a hatalmas történésbe! Ha meghallom Jézus hívását és részesévé leszek ennek, akkor persze bizonyos, hogy közben átformálódok; mert ebben a hatalmas történetben nem maradhatok olyan, amilyen voltam – de ez itt már másodlagos, járulékos dolog. Ha belépsz ebbe a jézusi forradalomba, azt nem azért teszed, hogy egy kicsit (vagy akár nagyon) átformálódj, hanem azért fogsz beállni, mert elér Jézus ellenállhatatlan hívása.

Ehhez három dolgot szükséges körbejárnunk:

1. Tudnunk kell, hogy kicsoda Jézus.
2. Tudnunk kell, hogy mit tesz, és mibe hív be minket Jézus.
3. Találkoznunk kell azzal, aki elhív.

A felolvasott igeszakasz is három részből áll. Az első pont az első rész: ki ez a Jézus, aki meghirdeti Isten országát? A második pont a harmadik rész: mit tesz Jézus azokkal, akiket elhívott Isten országába? És csak amikor ezt a kettőt már értjük, látjuk (Ki az, aki elhív? Mire hív el?) - akkor érdemes arról beszélnünk, amit a középső rész tár elénk: hogyan történik az elhívás és hogyan halljuk meg Jézus hívását. Csak így szakad ki az elhívás abból, hogy én rólam szóljon, és így kerül be abba a sokkal nagyobb történésbe, amit Isten tesz: hogy Jézusban az ő országa érkezik el közénk.

1 Tudnunk kell, kicsoda Jézus.

Máté evangéliuma legelejéről olvastuk az ígét. Ezek a sorok Jézus nyilvános szolgálatának a kezdetét jelzik. Megjelenik, Keresztelő János megkereszteli, a Szentlélek elviszi a pusztába, megkísértetik – majd elkezd

szolgálatát a nép között. A nyilvános működést közvetlenül megelőző történet az, ami a mai igében előtűnik áll. Ez a beköszöntő, a nyitány, mai kifejezéssel élve Jézus küldetésnyilatkozata. A következőket olvassuk: amikor Jézus meghallotta, hogy Keresztelő Jánost fogságba vetették, visszatért Galileába a pusztából, a sivatagból, majd elhagyja Názáretet (a várost Galileában, ahol felnőtt); és letelepedett a tengerparti Kapernaumban (ami szintén egy város Galileában). Máté evangélista kiemeli, hogy mindez azért történt, hogy beteljesedjék, amit Ézsaiás prófétált hétszáz évvel korábban, amit hallottunk a lekióban: *„Zebulon földje, és Naftali földje, a tenger melléke, a pogányok Galileája: a nép, amely sötétségben él, nagy világosságot lát, és akik a halál árnyékának földjén élnek, azoknak világosság támad.”*

Földrajzi nevek sorakoznak előttünk, talán meg is terhelnek bennünket: Galilea, Názáret, Kapernaum, Naftali, Zebulon földje – olyan távoliak! Sok igeolvasó ember egyszerűen átugorja gondolatban ezeket – pedig látni fogjuk, mennyire fontosak! Máté szerint, ha meg akarjuk érteni, kicsoda valójában Jézus, akkor rá kell tekintenünk erre a több száz évvel korábbi próféciára, amit Isten Lelke által Ézsaiás próféta mondott.

Mikor valaki, akár napjainkban egy politikus elindul egy nyilvános feladatra, a legfontosabb információkat akarjuk tudni róla: valamit az életéről (honnan jött?), és valamit a terveiről (mit szeretne elérni, elvégezni?) Pontosan ezekre a kérdésekre kapunk itt választ Jézussal kapcsolatban, nyilvános működése kezdetén. Honnan jött Jézus? Galileából. Számít ez? Számít! Miért számít? Miért olyan fontos ez, hogy Galileából jött? Azért, mert Galilea egy lenézett, elmaradott, a jeruzsálemi zsidó vallásos elit szemében megvetett, pogány hely volt. Egyáltalán nem jó hely! Nyolcszáz évvel korábban ugyanis az asszír uralkodó hatalmas hadjáratot indított Izrael ellen, és az északi országrészt, benne Galileát elfoglalta. Deportálta a zsidókat, teljesen lerombolta a kultúrájukat. A fogságba hurcolt zsidók el is veszték, elkeveredtek a népek közé, helyükre pedig mindenféle más népeket telepített be az uralkodó. Innentől kezdve Galilea már nem volt tiszta, nem volt kíváncsú a megmaradt zsidóság szemében, akiknek alapvető identitása volt a tisztaság, a különállóság, a kiválasztottság, az elkülönülés. S ahogy az lenni szokott a történelemben, több száz évvel később is még ez munkál: Galilea egy keverék, gyűlevész nép, „a pogányok Galileája”. Zavaros, tisztátalan. És itt jelenik meg Jézus! Értitek, mit jelent ez mai nyelven? Mintha Isten azt jelentené be itt a fővárosi gyűlekezetben: nézzétek, a borsodi elcigányosodó kis faluban: ott érkezem! Ott kezdem el a munkámat. Őszintén: nem sok jót várunk arról a vidékről. Jobbára az útjainkat is úgy tervezzük, hogy autóval se kényeszerüljünk áthajtani ezeket a falvakon. S akkor Isten azt mondja: ott indul az Evangélium! Egy ilyen helyen. Ahol sötétség van, mélység, szegénység, elveszettség – ott jelenik meg Jézus, ott kezdi a szolgálatát. Ott jelenik meg először a világosság, ahol senki nem várná.

Mi ez a világosság? Mi Jézus programja? A következő szavakból ezt is megtudjuk: *„ettől kezdve kezdte el Jézus hirdetni: térjete meg, mert elközelített a mennyek országa!”* - A mennyek országa. Felejtétek el azt a szót, hogy mennyország! Nincs mennyország – abban az értelemben, ahogyan naivan elképzelik sokan: egy hely a lelkek számára valahol ott fenn valami ködös magasságban. Nem! A mennyek országa az Isten országa. Isten uralma. Az, ahogyan Isten helyreállítja a teremtetett világot. Csak azért nevezi Máté mennyek országának azt, amit a többi evangélista Isten országának nevez, mert a zsidók iránti érzékenysége miatt nem akarja kimondani azt a szót, hogy „Isten”. Amikor Jézus meghirdeti a mennyek országát, Isten országát, akkor nem egy spirituális égi magaslatról beszél, hanem arról, hogy a világ jogos királya: Isten bejelenti és visszaveszi uralmát attól, aki meglopta őt. Minden zsidó ember tisztában volt azzal, hogy Isten teremtetette a világot, és ő a jogos uralkodó. Jézus arról beszél, amivel szintén tisztában voltak: hogy van egy trónbitorló, aki rávette az embert, hogy szakadjon el Istentől; aki behozta a világba a bűnt, a károkozást, a halált, a betegséget, a fájdalmat, a nyomorúságot, az erőszakot – mindazt a sötétséget, ami mindennapi életünk része. Jézusban azonban eljön Isten uralma; és Isten elkezdi visszakövetelni azt, ami az övé. Mert

az egész teremtett világ az övé. Ezt hirdeti meg Jézus. Benne teljes erejével megjelenik Isten uralma, világosság gyúl – és minden korabeli zsidó tudta azt is, hogy ezt jelenti az Isten országa. A helyreállítást.

Ha Isten uralma Isten Fiában, a Messiásban érkezik, ha Jézusban tényleg elérkezik ez az uralom, akkor jobban teszed, ha észnél vagy, és észreveszed, hogy jön: térj meg! Azt mondja egy biblia-tudós, NT. Wright: „olyan ez, mint amikor jön a szuper-expressz. Jobban teszed, ha észreveszed!” Ne úgy jöjjön el az Isten országa, Isten uralma, hogy te kívül maradsz, hogy te ragaszkodsz a sötétségedhez! Térj meg! Azt jelenti: vedd észre, hogy jön az Isten uralma Jézusban! Vedd észre, hogy jön ez a világosság! Fordulj oda Isten uralma felé, és ebben az odafordulásban fordulj el a sötétségeidtől! Ezt jelentik Jézus szavai, mikor meghirdeti: „térjetek meg, mert eljött az Isten országa!” Jézus ezzel a felszólítással indít. Ez a program, a nyitány. Ezzel az igénnyel lép fel.

Jézusban Isten uralma érkezik, és ebben az új uralomban minden a feje tetejére áll! Ezért forradalom. Megváltoztatja a hatalmi viszonyokat: nem a római császár az úr, a kúriosz, ahogy akkoriban nevezték, hanem Jézus az úr, Isten az úr. Megváltoztatja az uralom beköszöntésének az eszközeit: nem fegyver és véres forradalom által jön el Isten országa, amit majd a rómaiak ellen vívnak a zsidók, hanem szeretet, békesség, imádság és igen: szenvedés által jön el az Isten országa, Jézus életében is. Megváltoztatja, feje tetejére állítja azt, ami igazán értékes. A következő fejezetben azt mondja: „boldogok a lelki szegények”, „boldogok, akik sírnak”, „boldogok, akik békét teremtenek”, „boldogok az alázatosak”, „boldogok az irgalmasok”, „boldogok a tiszta szívűek”. Kit mondana ezek közül boldognak bárki ma? Feje tetejére állított világ az Isten országa! Megváltoztatja azt, amit a vallásosság jelent. A korabeli vallásosság, és sokszor sajnos a mai is nem más, mint etnocentrikus gyűlölködés. Akkoriban így hangzott: mi vagyunk a zsidók, a pogányok meg vesszenek! A mai vallásosság ugyanilyen: mi vagyunk a jobbak, a többi meg sehol nincs. Ehelyett Jézus világosságot hirdet minden népnek! Jön az Isten országa - Jézus meghirdeti. (És engem ez vonz.)

2 Tudnunk kell, mit tesz és mibe hív be Jézus

A nyitány elmondása után Jézus azonnal belemerül a nyitányban megfogalmazottak megvalósításába. Elhív négy embert, de nincs teológiai alapvetés, nem kezd el megvitatni velük az eleve elrendelés vagy az ezer éves birodalom részleteit, nincs stratégiakészítés, nincs elméleti kidolgozás - Jézus egyszerűen belevág az Isten országának megvalósításába. Így olvassuk: *„Aztán bejárta egész Galileát, tanított a zsinagógáikban, hirdette a mennyek országának Evangéliumát, gyógyított mindenféle betegséget és erőtlenséget a nép körében. El is terjedt a híre egész Szíriában, hozzá vitték a mindenféle betegségtől és kíntól gyötört szenvedőket, a megszállottakat, a holdkórósokat, a bénákat, és meggyógyította őket.”* Annyira egyszerű! Meghirdette, hogy mit fog tenni – aztán nekilátott és tette. És az emberek fogékonynak bizonyultak: tömegek jöttek hozzá. Jézus forradalma nem marad egy nagy ívű terv (az nem lenne forradalom), hanem azonnal történik.

Hol van vajon közben az a négy, akit elhívott? Nem olvasunk róluk semmit. De mivel elhívta őket, és követték őt, bizonyos, hogy ott vannak vele! Egyelőre nincs más dolguk, mint Vele lenni és figyelni őt. S akkor megint jön a földrajz: bejárja egész Galileát. Falvak, városok, zsinagógák. Galilea nem túl nagy: akkora, mint fél Magyarország, mint a Dunántúl. Itt jelenik meg Isten országa Jézus által. Nem megy Jeruzsálembe, a zsidó vallási központba. Még kevésbé megy Rómába, a Birodalom középpontjába (soha nem ment el oda.) Úgy tűnik, Jézusnak nem kell valami különleges hely ahhoz, hogy az Isten országát hirdesse, megélje. Úgy tűnik, az Isten országa, Isten uralma, amiről Jézus beszél, ahogy Isten visszaveszi az uralmat a sötétség, a kárhozat, a betegség, a bűn, a Sátán erejétől – az itt történik a mindennapos életben. Galileai falvak, városok, utcák, terek, tópart, hegytető – Gazdagrét és Kelenföld, Újpest és Békásmegyér! Budapest, és a

vidéki kis falu, ahova időnként leugrasz a nagymamát meglátogatni. Ez az a rész, ez az a hely, ahol megvalósul Isten országa. Itt, ahol éljük a mindennapi életünket.

Ugyanakkor ebben a teljesen köznapis valóságban, ahogyan a tanítványok Jézussal járnak a maguk megszokott környezetében, a „semmi rendkívüli” helyeken – rendkívüli, ami történik! Jézus hirdeti az Isten országát, és gyógyít mindenféle betegséget és erőtlenséget. Szavaival meghirdeti az örömhírt, hogy elérkezett Isten uralma, vége a sötétség erőinek; a cselekedeteivel pedig demonstrálja Isten országának a valóságát. A mindenféle emberi sötétségben, reménytelenségben, fájdalomban, testi-lelki betegségben, démoni megkötöttségben, társadalmi elszigetelődésben, ami a leprást kiközösítésre, a vakot szegénységre és koldulásra ítéli - megjelenik a világosság, a reménység, a gyógyulás, a helyreállítás. Megjelenik maga Isten. Ez a jó hír, ez az örömhír! Nem egy dogma az Evangélium, nem tantételek sokasága, amelyeket el kell fogadni, hanem az az Evangélium, hogy Jézusban valóságosan megjelenik Isten szeretete, együttérzése, hatalma. Amit a nyitányban hallottunk: *„a nép, amely sötétségben jár, nagy világosságot lát”* – elkezd történni a mindennapi életben, rendkívüli módon, és nagyon is konkrét formában.

Isten országának a munkálása nem más, mint szeretni, szolgálni, gyógyítani Isten erejével a társadalomban, a mindennapi közegben, ott, ahol vagyunk. A tanítványok ezt látják. Ebbe bekapcsolódni – ez az átfarmálódás.

Rendkívül fontos, hogy Isten országának a valósága ne egy távoli, absztrakt, homályos fogalom legyen a számunkra! Olyan visszás az, ha úgy élnek meg a keresztények, hogy a templom az a hely, ahol Isten országával találkozni lehet. Nem a templom a mindennapi életterünk. Nem helyes, ha azt gondoljuk, vásárnapként, hetente egyszer, és az ünnepnapokon itt megéljük Isten országát, aztán kilépünk innen és elfelejtjük. Másként kell ennek lennie: Isten országa ott van, ahol a mindennapok történnek – itt a templomban pedig megünnepeljük ezt, megerősödünk benne.

Ezért azt kérem tőled, gondold egy pillanatra arra: hol és milyen formában jelenik meg a sötétség a te közvetlen környezetben! Lehet ez egy erőtlenség, betegség. Lehet hazugság vagy manipuláció, akár a munkahelyeden. Lehet ez az, ahogy a szegénységet és a nyomorúságot elkezdted látni a társadalomban. Lehet ez, ahogy beleütközöl a különféle korrupt gazdasági és kapcsolati rendszerekbe. Nézz végig így a belső világgoddal, a képzeleteddel az életeden, a környezeteden! Hol látod a sötétséget, a megtörtséget, a megkötöttséget, a bűnnek a hatalmát? És vajon hogyan jelenne meg Isten országa, Jézus szeretete, szolgálata, együttérzése, törődése rajtad keresztül ezekben a helyzetekben? Mit tenne Jézus? Hogyan szeretné őket? Mit mondana, hogyan érintené meg őket? A tanítványok pontosan ezt élnek meg Jézussal. Az Ő szemével nézve kezdik egészen másként látni mindazt, amit már megszoktak maguk körül. Amit addig nem sötétségnek, hanem „normálisnak” láttak. De amikor Jézusban megjelenik a világosság, felismerik, milyen hatalmas a sötétség.

Látod-e a sötétséget pl. a szexuális zaklatások történetében? Evvel van tele az életünk. Miért nem beszélünk akkor róla? Érzékeled a sötétséget, ahogy az erőszak és a visszaélés félelmetes mértékben átjárta a társadalmat; ahogy százakat, ezreket, tízezreket bezár a szégyenükbe, a mocskosság-érzésbe és a kiszolgáltatottságba? Miközben erről beszélek, nem valami olyanról van szó, ami kívül van rajtunk. Ez bennünket is érint. Látod-e, hogy a sötétség és a hazugság mennyire valóságosan jelen van? Van ehhez köze Jézusnak? Van gyógyulás? Mellénk tud-e állni Jézus? Meg tud mosni ebből, meg tud gyógyítani? Én tudom, hogy meg tud. Láttunk embereket, akiket Jézus meggyógyított és kihozott ebből. Nem kell a bezártságban maradnod, nem kell a szégyenben maradnod! Nem kell úgy tenned, hogy senkinek soha nem mersz erről beszélni! És látjátok a hazugságot, a sötétség erejét, ami a hamis bocsánatkérésben megjelenik? Rettegek attól, hogy a társadalmat átjárja ez a sötétség, ez a hamisság, hogy így kell, vagy így lehet bocsánatot kér-

ni, ahogy a sajtóban halljuk, olvassuk. „Ha bárki *úgy érzi*, hogy megbántottam, akkor bocsánatot kérek” Ez azt jelenti: én ugyan nem követtem el semmit, én rendben voltam; de ha bárki olyan szerencsétlen volt, hogy miközben én rendben voltam, ő mégis *úgy érzi*, hogy megbántottam, vagy ártottam neki, akkor – figyeljetek, milyen démoni! – akkor én leszek annyira jó az ő érdekében, hogy bocsánatot kérek tőle. – Látod-e, hogy az ilyen mondatok hogyan értelmezik át és silányítják hamissággá a bocsánatkérést? Mert ez nem bocsánatkérés! Azt mondani: „gonoszságot követtem el ellened. Én okoztam a fájdalmadat. Istentelen és embertelen voltam. És nincsen menekvésem, nincsen magyarázatom. Nem tudom helyreállítani, amit tönkretettem benned. Kérlek, ha tudsz, bocsáss meg nekem!” – ez bocsánatkérés. Erre lehet bocsánatot, kegyelmet hirdetni.

Értitek már, hogy mit csinálnak a tanítványok Jézus körül? Akarjátok hallani az elhívást ebben? Be akartok ti lépni ebbe? Ez átformál! Ha valaki Jézussal beáll az Isten országa szolgálatába, az garantáltan átformál. De milyen messze van ez attól, hogy én szeretnék egy kicsit változni, egészségesebb vagy összeszedettebb lenni. Átformálódni, csak úgy sterilen, magamban és magamnak. Ez nem tartható, ez nem az Evangélium hívása. Nem erre hív Jézus. Az ő elhívása arról szól, hogyan leszünk, mint Isten népe eszköze annak, ahogyan ő másokat szeret, másokat gyógyít, másokat szolgál. És közben gyógyulunk mi is. Közben szolgál felénk is. De Isten országának ez a forradalma.

3 Találkoznunk kell azzal, aki elhív

Kiket hív el? Téged és engem! Mindennapi és közönséges embereket. Halászokat említ a Biblia – abban a világban ez olyan volt, mint ma a tanár, a kisvállalkozó, a bankban dolgozó tisztviselő: az átlagember. Se nem szegény, se nem gazdag. A munkája nem könnyű, de nem is elhordozhatatlanul nehéz. Nem luxus az élete, nem is egy zseni, de nem is az alja a társadalomnak: átlagos. Az elhívás sem úgy történik, ahogy a nagy rabbikkal, hogy oda kell menni: „rabbi, lehetnék-e a tanítványod?”. Nem: Jézus megjelenik ott a galileai tenger partján, (amit ez neked jelent: az Allee-ban, Kelenföldön, a képernyő előtt, ahol nyomod zombi arccal a munkát egész nap). Lehet, hogy egyszerre, hirtelen történik meg veled, egy pillanat alatt megérted a hívását – lehet, hogy már régóta forgatod magadban, és a mindennapi környezetedben egyszer csak tudod: Jézus elhívott. Nem maradhatok itt. Nem maradhatok úgy, ahogy vagyok. Már nem azért, mert én akarok megváltozni! Mert ha én akarok megváltozni, akkor ugyanaz akarok maradni, csak egy picit szeretném magam javíztatni. Nem! Engem Jézus elhívott! Idegen vagyok már abban, amiben eddig voltam. Valami új kezdődik.

Jézus végigsétál az utcán, a munkahelyeden, és azt mondja: jöjj utánam! Annyira furcsa! Annyira bizarr! Tényleg az! Akkor, a bibliai időkben is az volt. Tudom, sokan, akik keresztény családban nőttünk fel, gyerekkorunk óta megszoktuk ezeket a képeket: halászok, háló, énekek: „Vedd a példát Andrástól...” – de lássátok meg, hogy akkor ott az a történet is nagyon bizarr volt! Jött Jézus, megszólította ezeket a halászokat, azok pedig otthagyták a hálókat, a hajót, az apjukat. Otthagyták a jól ismert addigi életüket, ami nem volt túl gazdag és nem volt túl szegény, meg lehetett belőle élni, rendben volt. És hova mentek, mire indultak el? Mit mondott nekik Jézus? „*Emberhalászként teszek.*” Őszintén: lehet érteni, hogy ez mit jelent? De ők azonnal követték Jézust, otthagyták az addigi életüket, és elmentek vele. A semmibe. És nincsen magyarázat. Talán egy pszichológus mondana valamit: bizonyára a személyiségfejlődésük olyan pontjára jutottak, ahol már készen álltak valami újra, vagy konfliktusban voltak az apjukkal. Vagy egy közgazdász azt mondaná: valószínűleg látták már, hogy úgyis leágazóban van a halászatnak, jön az új technika... De nem! Nem kell magyarázatokat találni.

Minden elhívás lényegében ilyen. Én arra készültem, hogy természettudós leszek, mint az apám, meg az anyám, meg a keresztanyám. Biológus akartam lenni, gyűjtöttem a bogarakat és a lepkéket. Teljesen jól

elvoltam emberek nélkül, sőt rettenetesen szorongó voltam, nem mertem megszólalni emberek között. De milyen bizzarr, hogy Jézus egyszer csak azt mondta: valami másra hívlak el, mint amit te gondoltál. Ha ezt a bizarrságot még soha nem tapasztaltad meg, akkor bizonyára nem jutott el még soha Jézus hívása igazán mélyen a szívedbe.

A követés ilyen. Annyit látunk, ami a következő lépés, és az a kérdés, hogy engedelmesek vagyunk-e mindig a következő lépésben. Így bontakozik ki egy csodálatos út, amint Jézussal részesei vagyunk Isten országa forradalmának. Tudta Péter, András, Jakab, János, hogy ha elkezdik követni Jézust, abban mennyi dicsőség, és mennyi fájdalom lesz? Tudták ezek a kelenföldi piaci árusok, hogy az egész világon fogják hirdetni az Evangéliumot? Tudta Péter, hogy ő lesz az, akinek a nevéhez kapcsolódik Rómában az Evangélium, és a római gyülekezet? Tudta, hogy mártírhálát fog halni Jézusért? Tudta Jakab, hogy alig néhány évvel később ő lesz az első apostol, akit Heródes karddal megölet? Nem tudták! Biztos, hogy nem tudták! Mert Jézus, Isten megkímél minket attól, hogy tudjuk, mit jelent, ha igent mondunk az Ő hívására. Mi megüzletelni akarunk vele: „jó, megyek, ha megmutatod a pályát. Fél év, egy év, öt év, tíz év múlva hova jutok? Ha tudom, akkor megyek” – na ez nem elhívás, ez biznisz! Annyit kapsz, hogy „emberhalász”, jelent sen ez bármit! De ha követed, akkor kibomlik előtted az út lépésről lépésre. Ez az elhívás.

Tudjátok, mi a titok? Mi a magyarázat arra, hogy emberek, akkor és most elindulnak, és bolond döntéseket hoznak Jézusért? A magyarázat az ő személye! Jézus ellenállhatatlan személye, ellenállhatatlan elhívása. Jézus megjelenik, és nincs magyarázat, csak Jézus maga van. Jézus ereje, hatalma, Jézus lényének a vonzása. Ha ma, ezen az egyszerű vasárnapon téged Jézus elhív a követésre, akkor nem azért fogsz elindulni, mert szeretnél magadból egy kicsit több jót kihozni. Nem az önmegvalósítás miatt, felejtsd el! Azért ne kövesd Jézust! Az úgyse fog bejönni különben! És nem is azért indulsz el, mert félsz, hogy következményei lesznek, ha nem teszed. Ha Jézus hív, akkor csak azért fogsz elindulni, annak ellenére, hogy érzed ennek a súlyát és feszültségét, mert nagyobb a szívedben Jézus szavának ellenállhatatlan ereje, nagyobb a szívedben Jézus jelenlétének gyönyörű valósága, nagyobb a szívedben Jézus szolgálatának a szépsége a sötétség közepette is, mint önmagad biztonsága, önmagad elképzelése, mindaz, amit te akarsz magaddal. Ha jobban ragaszkodsz a meglévőhöz, akkor úgyis ott maradsz, ahol vagy; és úgy maradsz, ahogy vagy.

De Isten országának forradalma zajlik, Isten uralma jelen van, és érkezik – és ezért jobban tesszük, ha észrevesszük.

Amen

(Lovas András)